

Grimmig toneel over stadse treurigheid

Vanaf de twaalfde verdieping, 42 meter hoog, ligt de stad als een overzichtelijk speelgoedje aan onze voeten. De treinen die het station in- en uitrijden herken ik als modelbouw uit mijn jeugd. Maar een stad is ook een slapend monster, stenen landschap, een plaats vol eenzame uithoeken.

Gaf *Stad 1* een beeld van talloze wensvoostellingen die een mens in de stad projecteert, *Stad 2* is harder en grimmiger. Dat begint al bij de locatie, een nagenoeg leegstaande, gloednieuwe kantoorkolos. Kennelijk gebouwd met economisch gunstige vooruitzichten, maar nu staan de verdiepingen met betonnen vloeren en glazen wanden leeg.

De vijf acteurs en actrices van Jonghollandia hebben een aangename, affectieve speelstijl gevonden. De spelers wisselen snel van toon en register. Het verhalend realisme dat ze nastreven heeft een koele, gedistancieerde toon. Mooi is het beeld dat je overdag door de stad kunt lopen en toch het idee hebt dat je je op de bodem van een put bevindt. Er is uitzicht. En tegelijk grondeloos duister.

NRC HANDELSBLAD_Kester Freriks, 15 mei 2004